Ο Φώντας

written by Γιώργος Καγκουρίδης | 26.01.2023

Τον έβαλε να μάθει τέχνη. Μόλις ετέγειωσε το Δημοτικό. Όχι που δε τα έπαιρνε τα γράμματα αλλά κάποιος ήπρεπε και να τσοντάρει. Τη μάμα του όλο με τη κοιγιά στο στόμα την είχε κι εούτος τι να πρωτοπροκάνει; Δυο χέργια είχε. Εφτά θηλυκά είχε να θρέψει. Εβάρουνε μέχρι νάβγει το σερνικό. Να μη χαθεί τ’ όνομα. Εβγήκε ο Σπούργος, έτσι τον έλεε χαϊδευτικά το Φώντα. Γιορτάζει σήμερα. Στο μάστρο Τέλη τον επήρε, καλός τεχνίτης, τα πιο πλούσια ποδάργια τση Κέρκυρας επόδενε, κι ήτανε και γραμματιζούμενος. Εδιάβαζε από Εστία μέχρι εγκυκλοπαίδεια Ήλιος, Συμπόσιο Πλάτωνος και Διάπλαση των Παίδων που έπαιρνε του μιτσού τση κυράς Λόπης, τση γειτόνισας, να ξεστραβωθεί. Αυτός παιδιά, σκυγιά δεν είχε. Καημό τόχε.

– Έτονε ο Σπούργος που σούπα μάστρο Τέλη.
– Πως σε λένε παιδί μου;
– Φώντα, κύργιε Τέλη.
– Ωραίο όνομα. Ξενοφών! Αρχαιοελληνικόν! Κύρου Ανάβασις! Δαρείου καὶ Παρυσάτιδος γίγνονται παῖδες δύο, πρεσβύτερος μὲν Ἀρταξέρξης, νεώτερος δὲ Κῦρος· ἐπεὶ δὲ ἠσθένει Δαρεῖος καὶ ὑπώπτευε τελευτὴν τοῦ βίου, ἐβούλετο τὼ παῖδε ἀμφοτέρω παρεῖναι.
Τόνε ξέρεις το Ξενοφώντα, Φώντα;

– ……
– Θα σου τόνε μάθω εγώ. Μάθημα πρώτον. Θα κερώνεις το σπάο. Εούτο είναι το μελισσοκέρι, θα κάνεις μίανε χαραξιά με τη φαρτσέτα και θα μου περνάς το σπάο, να πιάκει κερί απ' όλες τσι μπάντες, τί έτσι γένεται γερός κι αδιάβροχος κι αντέχει. Τί με το κερωμένο σπάο ράβουμε τα βάρδουλα στσι σιόλες, να κρατάνε στσι βροχάδες, να μη σαπαίνουνε και μπαίνουνε τα νερά μέσα στα υποδήματα. Εκατάλαβες;

Έπιακε να κερώνει το σπάο κι εκοίταε τα καλαπόδια που ήτανε κρεμασμένα στο πύργο. Είχανε και ονόματα. Κογεβίνας, θεοτόκης, Δούσμανης, Δήμαρχος, Νομάρχης, Ορτεντζάτος, Δελαπαλούδ, Δελαδέτσιμας, Ντετζώρτζης, Φλασκοδήμας, κουτσοΦώντας.

– Κύργιε μάστορα ποιανού Φώντα είναι το καλαπόδι;
– Του κουτσοΦώντα.
– Είν' άρχοντας;
– Ο κουτσοΦώντας; Όχι ο άχαρος. Σε μια σοτοσκάλα κοιμάται, του δίνει μια σκιαβίνα η από πάνου να σκεπάεται αλλά του πήρε το βλήμα το ποδάρι από τον αστράγαλο και κάτου το '40, στο πρώτονε μπομπαρδισμό, και τούχω το καλαπόδι για να τόνε ποδένω.
– Ο άλλος ο Φώντας, του Κύρου που είπες, ποιός ήτανε.
– Μπα; Σ' εδιαφέρει μάτια; Σπουδαίος. Θα τόνε μάθεις στο Γυμνάσιο.
– Εγώ δε θα πάω στο Γυμνάσιο. Δε μ' αφήνει…
– Με τι βαθμό έσωσες το Δημοτικό;
– Με 10.
– Σ' όλα τα μαθήματα;
– Σ' όλα.
– Και δε σε στέρνει;
– Πρέπει, λέει, να τσοντάρω.

Εφώναξε το πατέρα του Φώντα ο Τέλης.

– Άκου να δεις, ο Φώντας πρέπει να πάει στο Γυμνάσιο. Θα σου δίνω εγώ τα δίδακτρα. Κι απ' απογεύματα θε νάρχεται να κερώνει σπάο, να βάνει πέταλα, θα τόνε μάθω να ράβει και βάρδουλα και να παίρνει τη στάμπα. Όλα θα τόνε μάθω.
– Άμα είναι έτσι…

Ο Φώντας εμπήκε κατόπιν εξετάσεων στο Γυμνάσιο. Του γράψανε και τ' όνομα οι φημερίδες. Αριστεύσας. Όλα τα περί υποδημάτων τα έμαθε. Και όλα τα περί τση Κύρου Αναβάσεως. Ετέγειωσε φιλόλογος. Εδίδασκε. Ο καθηγητής ο καλός τόνε λέανε. Έκανε και ιδιαίτερα χωρίς λεφτά. Εβοήθουνε. Κάποια ώρα ο Τέλης απόθανε. Στη κηδεία του ήτανε κι ένα στεφάνι που έγραφε: «Δαρείου καὶ Παρυσάτιδος γίγνονται παῖδες δύο».

Από τη σελίδα του Γιώργου Καγκουρίδη στο FB